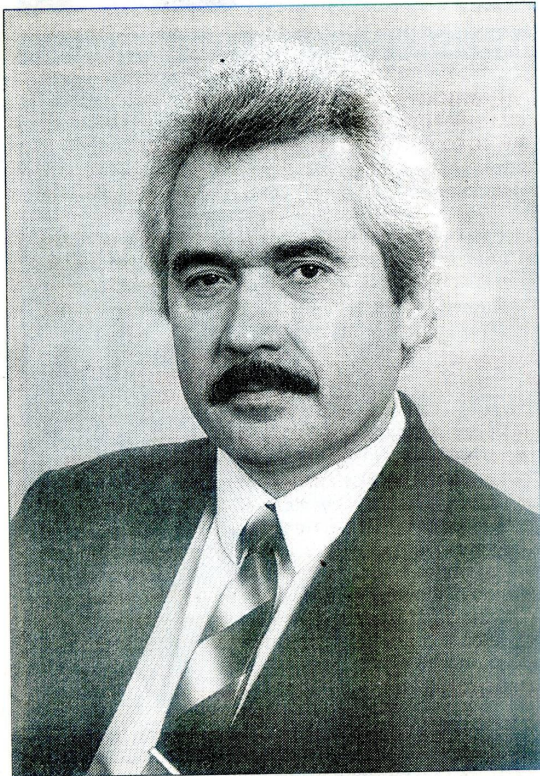

ВІН ТВОРИВ ДОБРО НА ЗЕМЛІ, ХОЧ МРІЯВ БУТИ ПІЛОТОМ

У дитячі і юні літа Василько часто замріяно дивився в небо, на блакитному тлі якого мережили свої недовготривалі білі «сліди» військової літаки. І в такі хвилини хлопець уявляв себе в кабіні «залізного птаха», за його штурвалом понад сивим безмежжям хмар.

Але так сталося, що в подальшому дорослому житті світлі і жадані мрії В. Г. Сазонову не вдалося здійснити. Доля дарувала йому цілком приземлену, але важливу і благородну професію будівельника.

Подальшу розповідь про цю талановиту, віддану справі людину, земний шлях якої, на жаль, обірвався передчасно, продовжу кілька фактами його біографії. Народився Василь Григорович 7 листопада 1951 року в с. Озеро, що у Володимирецькому районі, в багатодітній

сім'ї професіоналів, з вмінням працювати з людьми Василь Григорович завоював авторитет у колега-будівельників, його цінував тодішній голова райагробуду заслужений будівельник України М. П. Тригуба. Тож цілком логічно, що згодом він призначив молодого спеціаліста своїм заступником. А коли Микола Петрович передчасно раптово пішов із життя, керівництво об-лагробуду у 1986 році довірило очолити один з кращих своїх колективів в Березнівському районі перспективному фахівцеві В. Г. Сазонову.

Незважаючи на те, що райагробуд був ведучим підприємством сільського будівництва області, його новий молодий керівник вирішив підвищувати рівень механізації трудомістких робіт, щоб якнайбільше вивільнити робітників від важкої ручної праці. З цією метою запровадили на будівельних майданчиках штукатурні станції, розчинно-бетонні насоси, ручні механізовані інструменти. Крім цього, підприємство придбало баштовий кран, два багатотонні гусеничні підйомні крани, на будівельних об'єктах працювало п'ять автокранів. Здійснена реконструкція розчинно-бетонного вузла дозволила повністю автоматизувати процес виготовлення бетону та розчину.

Тоді потужно та ефективно, практично без вихідних, працював автотранспортний парк будівельного підприємства, який нараховував 70 одиниць потужної техніки. Помітно розширився асортимент збірного залізобетону, виготовленого на власному полігоні. Продуктивно працювали лісопильний та столярний цехи.

Одним з важливих виробничих підрозділів райагробуду став Соснівський кам'яний кар'єр, де було встановлено пересувну дробильно-сортувальну установку, що дозволило збільшити виготовлення щебеню до 20 тисяч кубічних метрів, а каменю до 15 тисяч. Відтак, повністю задовольнялися власні потреби підприємства цими важливими будівельними матеріалами, а також була можливість їх реалізувати споживачам нашого та сусідніх районів.

Щоб яскравіше і повніше відтворити образ В. Г. Сазонова, керівника та людини, я звернувся за допомогою до його колеги М. Г. Ничипорука, який двадцять шість років відпрацював у райагробуді на різних відповідальних інженерно-технічних посадах, зокрема був завідувачим кам'яним кар'єром, інженером виробничого відділу та з техніки безпеки, головою профкому, а останні вісім років обіймав посаду заступника голови райагробуду. Окремі багаті роки тривалия пліч-о-пліч з Василем

трудового колективу. Тому він зателефонував своєму заступнику, щоб без нього їх не розпочинали, хоча до призначеного часу залишалося трохи більше, ніж півгодини. Це викликало сумнів, що керівник зможе бути присутнім на зібранні. Проте, на наш великий подив, за кілька хвилин до його початку Василь Григорович вже був у залі. Ми запитали: «Як це вам вдалося?», на що він жартівливо відповів: «Тож за кермом автомашини був льотчик Чкалов», тобто він. Цим голова райагробуду вкотре довів свою дисциплінованість і нагадав про власну дитячу мрію бути пілотом. Така залюбленість в авіацію була визначальною рисою його характеру – рвуність, романтизм, бажання сміливого польоту думки і реалізації конкретних справ.

Пригадуючи ті далекі роки, пам'ятаю, що в райагробуді добре піклувалися про створення належного соціального захисту своїх працівників, – ділюся з М. Г. Ничипорук. – Маю на увазі створення належних умов пра-

ці та відпочинку, забезпечення житлом, здешевленнями продуктами харчування, будівельними матеріалами для зведення власного житла.

Дійсно, в нашому колективі, який нараховував близько 470 чоловік, постійно турбувалися про людей праці. Як керівник підприємства В. Г. Сазонов дбав про забезпечення своїх робітників та інженерно-технічних працівників житлом. Тому десяткам будівельників у новозбудованих будинках було виділено квартири, які згодом вони приватизували.

Зі слів Михайла Григоровича, в скрутні дев'яності роки минулого століття відчутною підмогою для членів колек-

і подальшу розповідь про цю талановиту, віддану справі людину, земний шлях якої, на жаль, обірвався передчасно, продовжу кількома фактами його біографії. Народився Василь Григорович 7 листопада 1951 року в с. Озеро, що у Володимирецькому районі, в багатодітній сім'ї. У дитячі літа він і його брати зазнали непоправної втрати – вони залишилися круглими сиротами. У десятилітньому віці Василь потрапив у школу-інтернат, відтоді був позбавлений материнської любові і тепла, батьківської турботи. Тому надалі зник мужньо і терпляче переносити негаразди, самостійно долати труднощі і добиватися задуманого. Адже йому не було від кого чекати підтримки, мудрої поради.

Ось тому після закінчення середньої школи здібний і наполегливий юнак успішно здав вступні іспити в Український інститут інженерів водного господарства, де здобув фах інженера-будівельника гідротехнічних споруд. Під час навчання у вузі зустрів своє щире кохання – однокурсницю, красиву та скромну дівчину Лесю. Тоді ж поєднали свої долі.

Отримавши дипломи про вищу технічну освіту, молоді подружжя поїхало за направленням працювати у м. Краснодар Ворошиловградської області. Там молодий спеціаліст В. Г. Сазонов у місцевому БМУ-28 своїми високими професійними і діловими якостями відразу здобув повагу та визнання трудового колективу та зробив кар'єрний ріст. За чотири роки він пройшов шлях від майстра до посади начальника дільниці.

Але через певні сімейні обставини подружжю Сазонових, в яких вже була чотирирічна донечка, довелося переїхати з Краснодона в Березне. Тут у 1977 році влаштувалися на роботу в райагробуд: Василь Григорович майстром, а Леся Андріївна – інженером виробничо-технічного відділу.

І на новому місці В. Г. Сазонов відразу «засвітився» з найкращої сторони, він сповна розкрив свій талант вмілого організатора виробничого процесу, високопрофесійного інженера-будівельника, який умів фахово спрямувати зусилля підлеглих на виконання складних завдань.

Першим дуже відповідальним об'єктом у практичній діяльності молодого виконроба було спорудження міжколгоспного комплексу з вирощування ВРХ. Адже цей об'єкт був надважливий навіть у загальносоюзному значенні, зокрема, його зведення прирівнювалося до будівництва великих підприємств промисловості. Тому саме тут він підтвердив хист справжнього професіонала будівельної галузі. А вже потім були інші об'єкти, які споруджувалися під безпосереднім керівництвом В. Г. Сазонова. Це, зокрема, приміщення шкіл в Городищі, Орлівці, будинку культури у Поліському, дитсадка і пологового будинку в Березному.

Своїм щирим вболіванням за спільні справи, висо-

років відпрацював у райагробуді на різних відповідальних інженерно-технічних посадах, зокрема був завідувачим кам'яним кар'єром, інженером виробничого відділу та з техніки безпеки, головою профкому, а останні вісім років обіймав посаду заступника голови райагробуду. Отож багато років трудився пліч-о-пліч з Василем Григоровичем.

- Яким залишився Сазонов у пам'яті тих, хто знав його? - запитує у Михайла Григоровича.

- Найперше зазнач, що він був щирою і щедрою на добро особистістю, любив і шанував людей, цінував їх. І, безперечно, проявив себе компетентним професіоналом.

Відомо, що як керівник Василь Григорович вмів підбирати кадри, він шанував мислячих людей, відповідальних та ініціативних колег. Саме такими в роки його керівництва підприємством були майстри А. В. Гоч, С. В. Совпенчук, механік будівельної техніки Ю. М. Горькавий, головний інженер М. Ф. Стельмах, начальник служби постачання В. К. Василюта, бригадири М. М. Чернюшок, Т. К. Круглик та інші спеціалісти і робітники.

- Василь Григорович добивався, щоб в очолюваному ним колективі панували порядок та дисципліна, – продовжує розповідь М. Г. Ничипорук. – Разом з тим дотримувався самодисципліни.

Пригадує випадок, коли він перебував у Рівному у службових справах, а в цей час мали відбутися збори

печення своїх робітників та інженерно-технічних працівників житлом. Тому десяткам будівельників у новозбудованих будинках було виділено квартири, які згодом вони приватизували.

Зі слів Михайла Григоровича, в скрутні дев'яності роки минулого століття відчутною підмогою для членів колективу райагробуду був магазин робітничого постачання. Він згідно з графіком надавав будівельникам продуктивні набори: консерви, масло, олію, крупи та інші продукти, які тоді не завжди можна було придбати у магазині споживчої кооперації.

Великою популярністю серед членів колективу користувався лікувально-оздоровчий комплекс, де працівники мали можливість здійснити оздоровчі водні процедури, а за потреби, отримати первинну медичну допомогу.

Варто сказати, що, віддаючи багато енергії, професійних знань виробництву, В. Г. Сазонов брав активну участь у громадському житті району. Тому його неодноразово обирали депутатом районної ради. І він відповідально та сумлінно виконував накази своїх виборців, дієво допомагав вирішувати соціально-економічні проблеми жителів Великого Поля, Городища, Балашівки, що йому довірили депутатський мандат.

Як справжній чоловік та батько Василь Григорович любив і шанував свою сім'ю – дружину, доньку та сина, щиро опікувався ними, дбав про благополуччя і достаток родини. Зокрема, збудував гарну ошатну оселю, посадив сад, разом з Лесею Андріївною виховали і вивчили у вузах сина Віктора та доньку Оксану, по-батьківськи благословили їх у самостійне життя.

На жаль, у розквіті сил на сорок дев'ятому році життя В. Г. Сазонов раптово пішов у заповіти. Від того фатального дня вже минуло п'ятнадцять років, а в нинішньому році йому виповнилося б шістьдесят п'ять.

В одній з поезій класик сучасної української літератури Ліна Костенко сказала: «Не час минає, а минаєм ми...». Дійсно, це так. Але, разом з тим, в пам'яті людській залишаються наші добрі справи, світлі помисли і мрії. Тож, безперечно, Василь Григорович полишив після себе помітний слід на землі, який втілений в багатьох будовах, які ще довго надійно служитимуть людям, у своїх добропорядних вчинках задля благополуччя інших. Пам'ять про нього щиро беруть дружина, діти та внуки, друзі, колеги і знайомі. А це свідчить, що В. Г. Сазонов не дарма прожив на цьому світі.

Павло РАЧОК.

